

Яўген Маліноўскі

ПЭРУСІА: ПСІХАЛОГІА ПРЫСУТНАСЦІ

ББК 86

Мал 18

Маліноўскі Яўген

Парусія: псіхалогія прысутнасці. — Баранавічы : Грамадскае аб'яднанне
“Таварыства беларускай мовы імя Ф. Скарыны”, 2007. — 260 с., іл.

ББК 86

© Грамадскае аб'яднанне
“Таварыства беларускай мовы
імя Францішка Скарыны” 2007
© Адукацыйнае ўладзімір Гундар

ІНФУСІА ЯДКЯЗНЯСЦІ

Всё, я маю не пераходзіць у культуру
не мае пачаць.

Ян Павал ІІ

II

II.1. Запрашэнне да вячэры

Парусія – з грэцкай мовы – Другое Прыйсце Гасподняе, якое павінна адбыцца пры сканчэнні веку, калі князь гэтага свету раптоўна набудзе вялікую моц і статус, так што ніхто не зможа без яго загаду ці кляйна “ні купец, ні прадавец” [Адкр 13, 18]. Нават верныя будуць пераможаныя гэтым злом, упэўненыя ў Антыхрысце як у божым сыну. Але сто сорок чатыры тысячы адкупленых на зямлі усё ж не прымуць “абрыс бэсты” і не падпарадкоўваюцца яму, бо ўсклалі сваю надзею на “Ягня з гары Сыён”. Чова? Недасягальная навакольнымі плямёнамі песня гучыць з іхніх вуснаў, у якіх няма падступнасці. Яны беспыхібна ідуць услед за Агнцам, куды б Ён ні пайшоў.

Хто хоча атрымаць запрашэнне на вячэру Гасподнюю, той загадзя рыхтуецца да яе, рачышчаючы сваё асабістае жыццё святой вадой Яго вучэння, гэта значыць, Евангелля. Кожны, маючы прагу жыцця і любоў да бліжняга, усё часцей перажывае Евангелле сваім уласным досведам. Маючы такі досвед, ён беспамылкова адзначае прывабныя гандлёвыя зносіны з Антыхрыстам як небяспечную правакацыю, усталяваны ім сацыяльны пададак як маскарад, “бацькоўскі” клопат аб дабрабыце і сацыяльнасці як ролеваю гульню паразіта, а яго “харызму” як карыкатуру на самога сябе. Як не памыліцца, як не падпасці пад ярмо д’ябла? Адказ на гэтае пытанне знаходзім толькі на старонках Эвангелля: “кожны дол хай не поўніцца, а пагорак абнізіцца, крывізны выпрасцяюцца, няроўныя дарогі зробіцца гладкімі; ды ўбачыць кожная ілюзія ратунак Божы” [Лк 3, 5]. Што нам рабіць, каб атрымаць гэты ратунак: “Хто мае дзве кашулі, аддай таму, хто не мае, і сабе чыні і з ежай” [Лк 3, 11]. Вядома, гэтая парада датычыцца не толькі ежы, але ўсяго, што мае чалавек, што ён атрымаў ад Бога, напрыклад, здольнасці, пасаду. Так, у будзённічым канторы мне некалькі разоў давялося перарабляць нейкія “важныя” паперы, без якіх мае дзеці заставаліся без неабходных жыллёвых умоваў. Спытаўшыся ў сталана-чальніка, ці не выдасць ён мне яшчэ адну форму, атрымаў адказ: “Не дурыце галавы”. Крыўдная рэакцыя не вывела мяне з раўнавагі, і я растлумачыў тэрміновасць сваёй спра-

ны, па што ўрадца адказаў: “сiachас всем не легко”. Я вымушаны быў нагадаць спадару, што менавіта таму ўсім і цяжка, што нікому ні да кога няма справы, пасля чаго папрасіў прабачэння за тое, што замінаў ягонаму адпачынку.

Гэтае “а кому сеччас легко” служыць адмысловым механізмам псіхалагічнай абароны людзей, не здольных да пачування ў непахісным панцыры “стабільности, кэсэмоцыйнальнай тупости” (В. Зянькоўскі). Апеляцыя “кае все” сталася штучным спосабам д’ябальскага палявання на душу працятых дзідай страху і недаверу ўсіх да ўсіх у матэрыялы сытае абывакавасці. Дагрукацца да Неба непараўнальна цяжэй, чым да гэтых душаў. Яшчэ адзін жыццёвы прыклад, адваротны, смяротны прыклад. Справа домабудаўніцтва асцягнула мяне ў першы і апошні раз звярнуцца па кансультацыю да аднаго заможнага бізнесоўцы. Дык яго мілагучная вясёлая сакратарка “абнадзеіла” ператэлефанаваць праз дванаццаць хвілін – гэта быў тэрмін, неабходны, як вызначылася, для заблакавання майго тэлефону ў кірунку гэтага “спадара”. Шкада чалавека, які забыўся на Таго, Хто даў яму ўладу заставацца заможным і адначасова ўважлівым да простых людзей.

Ёсць шмат сапраўдных жыццёвых прыкладаў “напаўнення долу ды выпраўлення крывізны” пад ветразем Парусіі, бо яна крыніца любові і першага погляду, без сумневу і крывадушнасці. Не нелюбовы дасягненні і не палітычныя статускі, але звычайныя будзёныя справы спрыяюць часам праўленню харызмы чалавека як Божага дару.

Аднойчы з будаўнікамі маёй хаты мы аб’ехалі ўвесь, як выявілася, вёсці горад у пошуку неабходных матэрыялаў. Неставала нічога важкоў да ацяпляльнай сістэмы. Урэшце засталася апошняя крама па вул. Базіснай. Я вырашыў прапанаваць памаліцца, кіруючыся думкай не столькі аб сваёй “сістэме”, колькі і аб дасведчанасці веры Аляксандра і Валерыя. На што яны моўчкі пагадзіліся і я распачаў просьбу з малітвамі падзякі за тое, што Бог дае нам, чужым людзям, пазнацца адзін аднаго праз магчымасць звяртацца да Ягонай міласэрнасці і магутнасці. Сваю просьбу мы падмацавалі “Ойча наш” і “Багародзіца Дзева, радуйся”. Атрымаўшы адказ на нашу просьбу, мы аказаліся трошкі расчараванымі, бо знайшлі ў краме не дванаццаць, а толькі сем будаўнічых

дэталю. На другі дзень я хацеў прасіць добрага знаёмага, каб ён зрабіў закупу ў Мінску. Але майстры апярэдзілі гэты мой намер адмысловай працай, у выніку якой хапіла акурат сем ражкоў. Праславіўшы Творцу за Ягоны ўдзел у нашым жыцці, мы ўпэўніліся, што для Бога няма “дробязных” спраў, для Яго ўсе справы вялікія, калі яны адпавядаюць існай патрэбе і Яго дасканалай любові, якая надзімае “ветразь” нашага жыццёвага чаўна ў моры пабытавых праблем і міжчалавчых палкасцяў насустрач Парусіі Дваццаць першага стагоддзя хрысціянскай, гэта значыць нашай, эры.

